

Ábrahám Erika
A SÓVÁRGÁS HELYE
– *versnapló* –

1
éles vágás búcsúzó fény
fűrészporos tapéta rücskein
este feltettük reggel levált
nagy lepedőkben
ordító férfihang ennyi
maradt a házasságból
utólag érthető a tapéta
őszintesége

2
két évig őriztem szobámban
egy folyondárral benőtt tuskót
mielőtt baltát vágtam bele

3
szociális távolságtartás
még évekig
kinek vannak évei
nem együtt lenni valakivel

4
úgy lesz meg ahogy minden más is
egyszerűen és mellékesen
későn nem vártan a reményhez
képest illetlenül hétköznapin
a konyhapultnak háttal állok
térből kinyíló pillanat
dallam a fülzúgásból kiválik
és ráismerek egy
felém nyújtott pohárban

5

piacnap bort és halat veszek
ma nem gondolok senki másra
halat és bort veszek magamhoz
a költő szobra mellett a padon
a hal sós a bor nyers kicsit de
megvagyunk rohammentő hangja
torz arcom a bíbor palackban

6

a magány felfoghatatlan
de megszokható
ülni takaróval a térden
szemben jövőképem datívja
a párbeszédre képtelenné
változott test nyűgei
most csak levitálni szelíden

7

elvágva lenni mindenki mástól
a vágy kellő távolságába lépve
az odaadásból kihátrálni
akárha vállból kimozzgatni a görcsöt
váratlan szándékú mozdulattal
nézőpontváltás a gyógyuláshoz
látatlan kedves hová lesz
a fájás a felszabadult inakból

8

nincs napközép csak égési seb
nem éles ez már csak fakard
meghaltál már egyszer kiskorom
töltés alján szíven lőtt harcos
játsszótársad értetlen arca
szemedben az utolsó kép
nyári ég fűzőld árvacsalán